

На сьогодні Україні необхідно забезпечити: – європеїзацією національних типів управління через вивчення та влучного використання законодавства ЄС;

– європеїзацію робочої діяльності національних посадових осіб, як складову процесів переговорів, прийняття рішень та їхньої реалізації;

– європеїзацію національних типів управління та державної служби через адміністративну співпрацю;

– європеїзацію національного закону про державну службу та національної кадрової політики через прецедентне право Європейського суду та створення мереж.

Список використаних джерел

1. Калашнік Н. С. Самоосвіта державних службовців: компетентнісний підхід : монографія / Н. С. Калашнік. – Дніпропетровськ : ДРІДУ НАДУ, 2013. – 276 с.

2. Карамушка Л. М. Психологія підготовки майбутніх менеджерів до управління змінами в організації : монографія / Л. М. Карамушка, М. В. Москальов. – К. – Львів : Сполом, 2011. – 216 с.

3. Кремень В. Г. Філософія людиноцентризму в освітньому просторі / В. Г. Кремень. – 2-ге вид. – К. : Знання України, 2011. – 520 с.

4. Пірен М. І. Державна кадрова політика : шляхи елітизації. [Навчальне видання] : монографія / М. І. Пірен. – К. : “Талком”, 2014. – 253 с.

М.І.Пірен,

*доктор соціологічних наук, професор,
завідувач кафедри соціальної роботи
та кадрової політики Буковинського державного
фінансово-економічного університету,
професор кафедри державної служби
та кадрової політики НАДУ*

С.П.Кармалюк,

*кандидат історичних наук,
доцент кафедри соціальної роботи
та кадрової політики Буковинського державного
фінансово-економічного університету*

О.В.Шманько,

*кандидат історичних наук,
доцент кафедри соціальної роботи
та кадрової політики Буковинського державного
фінансово-економічного університету*

Підготовка науково-педагогічних кадрів сфери соціальної роботи та кадрової політики в рамках вимог стандартів ЄС

Зміни, що відбуваються в усіх сферах українського суспільства, вимагають нових підходів до підготовки кадрів, які повинні вчитися жити і працювати в умовах глобалізації, становлення демократії, ринкових відносин, вступу України в європейське співтовариство.

У навчальні програми вишів та НАДУ при Президентові України включено цілу низку дисциплін, що формують елітарну особистість, керівника, управлінця, фахівця, який здатний не тільки працювати в новому соціально-політичному середовищі, але і стратегічно мислити та практично реалізувати свої ідеї на модернізацію суспільства.

У зв'язку зі змінами соціально-економічного середовища сьогодні кардинально змінюється роль викладача, державного службовця, управлінця, клієнта установи, підприємства, ринку праці. Така орієнтація стимулює інновації як у сфері товару, продукту, послуг, так і в процесі виробництва, управління та обслуговування.

Множина нових проблем з'явилася і в контексті формування нових транснаціональних комунікацій галузі формування політико-адміністративних напрямів та режимів, підготовки

управлінських кадрів, здійснення громадянської експертизи управлінських засад державної політики, розуміння еволюційних змін в управлінні на регіональному та місцевому рівні тощо.

У будь-якому випадку епіцентром залишаються питання підвищення якості та результативності нового державного управління, розвиток компетенцій і здатності фахівців у сфері прийняття рішень, визначення можливостей громадянських структур у формуванні змістовної, динамічної державної політики, розуміння меж електронного адміністрування та інших аспектів управлінського характеру. Фактично сучасна українська держава існує в режимі безперервного реформування своєї системи управління на всіх рівнях – національному, релігійному й локальному. Країнам, не здатним до такого розвитку змін в управлінській культурі, уготовлена участь таких країн, що не готові до динаміки та інноваційного поступу так званого нового державного управління.

Особливої актуальності набуває розробка основних принципів і моделей нової теорії організації та управління підприємствами, установами, колективами посттейлорівської епохи, що характеризують обличчя інформаційного (постіндустріального) суспільства – сталого розвитку України.

У центр сучасної концепції управління ставиться елітна особистість, від поведінки якої залежить успіх діяльності будь-якого соціального інституту, фірми, установи, колективу, державотворчих процесів взагалі. Надійність же управління людьми у будь-якій сфері визначається чітко встановленими мотивами. Світ переживає епоху зміни нового, соціального типу людини. Здійснюється перехід від людини економічної до політико-корпоративної, яка повинна чесно створити собі середовище, в якому має жити та реалізовувати себе. У зв'язку з цим можемо згадати про відому японську систему пожиттєвого найму, яка забезпечує мотивацію людини, що дозволяє бережливо ставитися до її сучасного й майбутнього.

Українське суспільство не може реалізувати демократичні реформи і нормально функціонувати без високого рівня управлінської культури та без активної життєвої позиції молоді. Сучасним молодим людям належить сформувати у своєму середовищі політико-управлінську еліту для завтрашнього дня. Сьогодні в Україні вже ціле покоління молодих людей виросло в принципово іншому політичному і соціальному просторі. Українська молодь орієнтується скоріше на досвід і цінності не лише своїх батьків, а й і на актуальні знання сучасності, на духовний, цивілізаційний підхід, який утвердився в демократичних країнах світу.

Молоді люди як губка вбирають демократичні цінності і вже не уявляють своє життя без свободи слова, професійно-інтелектуального самовираження. Нехай сучасну молодь часто звинувачують, що вона демократичні цінності сприймає і відтворює найчастіше досить примітивно. Просто вона належить до покоління молодих людей, яке не залякане репресіями, критично налаштоване стосовно всього, що відбувається у світі змін, якщо це не відповідає її інтересам, вона виступає із законними претензіями на головну роль у розвитку та зміні в суспільстві.

Сьогодні молоді люди критично висловлюються на адресу існуючої державної політики, чиновників, ЗМІ. Українська молодь обговорює, аналізує, викриває весь існуючий соціальний і політичний негатив. На активну життєву позицію молоді вказує той факт, що з часів проголошення незалежності України з року в рік зростає кількість різних молодіжних об'єднань, організацій, клубів, у тому числі й політичної орієнтації, без чого важко уявити становлення справжнього соціального захисту людини, громадянського суспільства та й становлення демократичної держави в цілому. Майбутнє України буде саме таким, яким хоче бачити та зробить його сучасна молодь.

Вихід із сучасної політичної, економічної кризи України стане не мрією, а досяжною реальністю тільки у разі втілення українським народом ідеї розширення політичних демократичних перетворень та ринкових реформ. Навчання й праця – саме це мають на увазі молоді люди для виходу України з економічного неблагополуччя. Присутність кваліфікованих фахівців у всіх галузях економіки, політики та управління в Україні, розвиток наукомістких галузей гарантовано забезпечить зростання економіки і перетворення країни в потенційну, стабільну, амбітну, європейську державу.

Орієнтація на людину та її сучасні потреби визначають гуманізацію суспільних змін, механізми яких повинна осмислювати наука, освіта і практика. Це створює практичні надбання, нову систему мотивації в наукових колах та в практиці роботи, особливо серед молоді, яка

навчається сьогодні на завтра, щоб впливати на майбутні зміни в соціумі, яких уже сьогодні потребує сучасне кризове українське суспільство.

Механізми моральної регуляції в суспільстві, управлінській культурі набувають ваги і в процесі взаємовідносин громадян і державних службовців, соціального працівника і незахищених верств населення. Насправді йдеться про співвідношення віри, довіри і дій.

В процесі люстрації головною ознакою українського суспільства є формування соціальних механізмів “відпущення гріхів” - визнання прав на помилку. Публічне визнання таких помилок є свого роду “сповіддю” перед людьми. Саме така публічність і є своєрідною “совістю”, основою для ефективного державного управління в Україні.

У даному контексті слід звернути увагу на формування особистісних якостей сучасного управлінця, а саме:

– прагнення до нових, високопрофесійних знань, творчості; – нестандартне мислення, ініціативність, здатність генерувати нові ідеї; – емоційна врівноваженість та стресостійкість; – відкритість, гнучкість, сприйняття змін; – ситуаційне лідерство; – відповідальність за підготовку та прийняття управлінських рішень; – вміння працювати з людьми; – патріотизм та громадянська позиція. Отже, обговорення на конференціях, круглих столах, методичних семінарах підготовки фахівців у галузі знань соціального управління є вимогою сутності та відповідності тим викликам, які мають місце в сучасному українському суспільстві та в світі.

Список використаних джерел

1. Про Стратегію державної кадрової політики на 2012–2020 роки : Указ Президента України // Офіц. вісн. Президента України від 3 лют. 2012-2020. – № 4. – С. 68–127.

2. Бакуменко В. Д. Прийняття рішень у державному управлінні : навч. посіб. / В. Д. Бакуменко // Ч.1. Теоретико-методологічні засади. – К. : ВПЦАМЦ, 2010. – 276 с.

3. Пірен М. І. Лідерство: сутність та реалізація в українському суспільстві : навч. посіб. / М. І. Пірен. – К. : Університет “Україна”, 2012. – 232 с.

4. Пірен М. І. Менеджмент і маркетинг у діяльності державної влади : навч. посіб. / М. І. Пірен. – К. : “Талком”, 2013. – 216 с.

5. Сєрьогін С. М. Морально-етичні засади розвитку державної служби України: європейський та вітчизняний досвід : монографія / С. М. Сєрьогін, О. В. Антонова, І. І. Хожило. – Дніпропетровськ : ДРІДУ НАДУ, 2007. – 272 с.

Ю.І.Приходько,

кандидат педагогічних наук, доцент,

провідний науковий співробітник

Національного університету

оборони України ім. Івана Черняховського

О.О.Мітягін,

начальник лабораторії проблем військової освіти

Національного університету о

борони України ім. Івана Черняховського

Актуальні напрями та шляхи реформування системи підготовки військових фахівців з вищою освітою

Військова освіта за роки незалежності України пройшла далеко не безпомилковий шлях становлення й реформування, що пояснюється як об’єктивними, так і суб’єктивними факторами. Накопичення в ній низки проблем, що за кількістю наближаються до критичного рівня, нехтування підходами щодо їх кваліфікованого, своєчасного розв’язання призводить до нерівноважності системи й не дозволяє їй в повній мірі виконувати основну функцію – якісну підго-